

Jeg har tilladt mig at stille det, fordi jeg troer, at et Par Tusinde Rbd. ville være tilstrækkelige for Ministeren, og især for den nuværende høitærede Minister, til at forskaffe sig den forberedende Hjælp. Enhver veed, med hvilken Dygtighed og Routine han arbejder i saadanne Forhold, saa jeg troer, at vi ogsaa med Hensyn hertil kunne sætte denne Sum lavere under den nuværende Minister end under den forrige Minister (Ja!). Der-til kommer, at skulde man virkelig nu gaae hen og bevilge de 5,000 Rbd., saa maa jeg tilstaae, at det Tillidsvotum, Flere ved deres Stemme dengang vilde afgive, virkelig svinder saa aldeles ind til et Nul, at jeg ikke kan forstaae, hvorledes disse Medlemmer endnu ville kunne kalde det et Tillidsvotum. Jeg skal indskrænke mig til det, jeg her har anført, indtil jeg hører, hvilke Grunde der ville kunne anføres for, at vi nu i indeværende Aar skulle bevilge 5,000 Rbd. til den omtalte Sag.

Cultusministeren: Jeg skal med Hensyn til dette Spørgsmaal først søge at klare, hvad det egentlig er, der spørges om. De Ord, som omtale den omhandlede Pengebevilling, ere meget almindelige, nemlig, at forberede den fremtidige Lovgivning om Folkekirken Forsatning. Det er nu ganske vist, at der kun tænkes en Forberedelse af en saadan Lovgivning, der kan bestrides med et Beløb af 2,000 Rbd. Den sædvanlige Forberedelse, nemlig at benytte de Mænds umiddelbare Medarbejde ved en Lovgivnings Affattelse, hvem Regjeringen tiltroer den største Dygtighed, og hvem den dertil vælger som dem, den anseer at være bedst skikede til et saadant Gjern — en saadan Forberedelse vil vistnok kunne bestrides med omtrent 2,000 Rbd. Jeg skal her nævne, at der er gjort Forslag om, at der skulde bevilges 2,400 Rbd. til Forberedelse og Fremme af de Retspleien vedkommende Lovudkast, der vistnok blive et ligesaa betydeligt Arbejde (Hør!). Men det, der er Meningen med dette Forslag, det, hvorfor det oprindeligt er stillet, det gaaer ud paa noget ganske Særegent, paa en ganske særegen Forberedelse netop af denne her omhandlede nye Organisationslov, en Forberedelse nemlig ved en Tilkaaldelse af et større Antal Mænd, som kunne antages

at repræsentere Folkekirken, deels af Gælseligheden, deels af Menigheden, som kristelige evangeliske Menigheder. Det er denne Forberedelse, paa hvilken mine Formænd i Ministeriet have lagt en ganske særdeles Vægt, og naar det af den ærede Forslagsstiller er stærkt fremhævet, at min høitærede umiddelbare Formænd gjorde sin Vedbliven i sin Post afhængig heraf, saa skal jeg dertil sige, at den rette Betydning af disse hans Øtringer var, at han ansaae det for at være en af de vigtigste Betingelser for dette Forholds rigtige Ordning, at han sættes istand til saaledes at inddrømme Kirken eller en Samling af Mænd, som kunde ansees for at repræsentere Kirken, en, naturligvis dog kun raadgivende, Medvirkning ved Lovens Affattelse, inden den forelagdes Rigsdagen. Da jeg kun for ganske kort Tid siden er tiltraadt Ministeriet, kan det ikke forlanges af mig, at jeg skal udtale mig nu med en saadan Bestemthed over dette Spørgsmaal, som min høitærede Formænd; men jeg maa paa det Bestemteste gjøre Indsigelse imod, at der skulde berøves mig som Cultusminister Adgang til at benytte en saadan Forberedelse af Lovgivningen, al den Stund jeg vil kunne komme til samme Overbeviisning, som mine høitærede 2 Formænd.

Grundtvig: Naar den høitærede Cultusminister yttrede, at det, at hans Formænd gjorde sin Vedbliven i Ministeriet afhængig af Spørgsmaalet om denne Pengebevilling, vist skulde sige saa Meget, som at den høitærede forrige Cultusminister var saa inderlig overbevist om, at en Kirkeforsamling eller Synode var aldeles nødvendig, for at den nye Lovgivning om Folkekirken Forsatning kunde lykkeligt fuldføres, da er det en reen Feitagelse, som Thinget vist vil huske. Den forrige Minister fremhævede udtrykkeligt noget ganske Andet, nemlig det, at han havde engang givet Løfte om en saadan Forsamling, og at dette Løfte maatte han nødvendig holdt, naar han skulde blive i sin Stilling. Den Formodning, den nærværende høitærede Cultusminister vilde udlede af den faste Overbeviisning om en Synodes Nødvendighed, bortfalder da aldeles. I Henseende til Sagen skal jeg forøvrigt blot gjentage, hvad jeg ved en tidligere Leilighed